

DE KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE IN DE 21STE EEUW

HIJ IS VERREZEN !

TWEEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT / P106088

V.U.: E. GOVAERTS, POSTBUS 14, 2650 EDEGEM

NR. 36 / NOVEMBER-DECEMBER 2008

AFGIFTEKANTOOR: ANTWERPEN X

IN de maand mei van dit jaar ondernam de CRC een grote bedevaart naar Lourdes, ter gelegenheid van de 150ste verjaardag van de verschijningen van Onze-Lieve-Vrouw aan de H. Bernadette Soubirous.

Broeder Bruno van Jezus, prior van de communiteit die door abbé de Nantes gesticht werd, verwoordde het doel van de bedevaart als volgt:

« Het huidige jaar 2008 is het jaar waarin wij het zestigjarig priesterschap van onze Vader, abbé de Nantes, vieren. Dit jubileum valt samen met dat van de Onbevleete Maagd Maria, aan wie hij ons tien jaar geleden heeft toegewijd, met één enkele grote doelstelling die ook de onze zal zijn tijdens deze bedevaart: het Onbevleete Hart van Maria troosten dat zo wordt beledigd en misprezen sinds de conciliaire Hervorming, die de H. Maagd

letterlijk verwezen heeft naar de laatste plaats, naar het laatste hoofdstuk van *LUMEN GENTIUM*...

« Het resultaat van dit misprijzen, van onze onachtzaamheid voor onze goddelijke Moeder en haar verwittigingen, is de onvoorstelbare decadentie van de Kerk, waartegen onze geestelijke vader gedurende zestig jaar met al zijn krachten heeft gevochten, en alle rampen die er vandaag het gevolg van zijn voor de wereld.

« Wij zullen in Lourdes dus bidden voor de Kerk, voor het herstel van de Kerk door de tussenkomst van het Onbevleete Hart van Maria, onze Koningin.

« Gaan wij deze machtige Koningin, die in staat is om de meest verbazingwekkende mirakels te verrichten, ook vragen om de genezing van onze Vader? Ja, en wel in dezelfde beweging waarin wij haar de redding van de Kerk vragen,

waarmee abbé de Nantes zich in zekere zin vereenzelvigd in zijn strijd tegen 1° hen die haar sedert vijftig jaar, sinds de dood van Pius XII, willen “hervormen”, en 2° hen die haar in de steek laten uit walging voor die hervorming. Wij vragen aan Onze-Lieve-Vrouw dat zij onze geestelijke vader zijn gezondheid zou terugschenken zodat hij de heropstanding van de Kerk zou kunnen zien. Alleen *dán* zal hij zijn « nunc dimittis » kunnen uitspreken... »

ONDER DE BANIER VAN DE ONBEVLEKTE

Een groep van driehonderd van onze bedevaarders, vooral jongeren en jongvolwassenen, blies verzamelen in Pau en vertrok van daaruit te voet naar Lourdes, in de richting van de majestueuze bergketen van de Pyreneeën.

« Is het niet wonderbaar dat de Heer zijn Moeder naar ons toe laat komen om tot ons te spreken met zachte woorden, om ons te troosten en ons aan te sporen te bidden en boete te doen? Zijn Moeder is onze Moeder, en Hij laat haar naar goeddunken handelen, als koningin, terwijl Hij onder haar voetstappen de mirakelen van erbarmen en medelijden laat opbloeien.

« Laten we dus naar Lourdes gaan, laten we gaan *bid-den* vóór de rots waar in haar verheerlijkt lichaam het hemels wezen verscheen dat ons het meest nabij is, onze dierbare Moeder en Koningin de Maagd Maria » (abbé de Nantes, *LETTRES À MES AMIS*, 1958).

« QUE SOY ERA IMMACULADA COUNCEPCIOU »

« Als men begrepen had dat Onze-Lieve-Vrouw met deze woorden niet gewoon maar een catechismusles wou herhalen en dat men wat verder moet kijken als Zij iets zegt, dan zou men zeker zaken gevonden hebben die wij niet kennen. Wat dan wel? De échte betekenis van “Onbevleete Ontvangen”. Men zou eigenlijk een wedstrijd voor theologen willen inrichten over de vraag: zoek nu eens ten gronde uit wat Zij heeft willen zeggen. Graaf eens wat dieper om te weten welke schat in die woorden verborgen ligt. Als jullie zouden te weten komen wat “Onbevleete Ontvangen” werkelijk betekent, dan zouden jullie er niet meer mee tevreden zijn te verklaren dat het gaat om een persoon die nooit gezondigd heeft, die nooit de erfzonde heeft gekend... Verder zijn we tot op vandaag helaas niet geraakt.

« Als de Kerk dit mysterie dat de H. Maagd ons toevertrouwd heeft, langs de H. Bernadette om, in zijn ware betekenis zou vatten, dan zou de wereld zich bekeren. Want het gaat om een geheim wapen van de goede God, iets formidabels en fascinerends. Daarom is de rol van Onze-Lieve-Vrouw van Lourdes niet uitgespeeld. We moeten er terug naartoe gaan, we moeten op onze knieën vallen vóór de Grot en de H. Maagd smeken dat ze ons zou uitleggen wat we nog niet begrepen hebben, wat men eindeloos herhaalt zonder *vé*der te kijken... »

Georges de Nantes, 13 februari 1999

« **Men moet naar hier op processie komen.** » Vanwaar dat verlangen van Maria? Dat is gemakkelijk te begrijpen, antwoordt pater Marie-Antoine van Lavaur (1825-1907), de capucijn die zichzelf vanaf het moment van de Verschijningen tot het nederige werktuig van de Onbevleete Maagd maakte: Maria is een Moeder, en een processie is als een bijeenkomst van haar kinderen die in groten getale naar haar toe komen, die openlijk blijken geven van hun liefde voor haar en haar goddelijke Zoon en die één van hart haar lof zingen en tot haar bidden.

« “**Venite, filii, audite me...** Kom, mijn kinderen! Ik bezit grote gaven en grote rijkdommen om aan jullie uit te delen, de schatten van de hemel en de aarde liggen in mijn handen, alle genaden, alle echte roem, alle deugden, en al die zaken houd ik ter beschikking voor diegenen van mijn kinderen die tot bij mij komen, die mijn liederen zingen, mijn naam aanroepen, mij hun liefde betuigen. Ja, zij zijn het vooral aan wie ik graag mijn gaven wil schenken, omdat ik hou van wie van mij houden, en ik toon mezelf altijd aan hen die van ver komen om mij te vinden.”

« De processies zijn inderdaad het grote verlangen van het Hart van Maria, omdat zij het meest treffend en het meest sprankelend getuigen van onze liefde voor haar. Ze zijn bovendien het symbool van de pelgrimstocht die ons leven is en van de strijd die wij gezamenlijk voeren tegen de vijand van onze zielen. Het kruis dat de processie voorafgaat, herinnert aan de stok van de pelgrim, terwijl het tegelijkertijd het wapen van de christelijke soldaat is: “**In dit teken zult gij altijd overwinnen.**” De vlaggen die wapperen in de wind zijn onze banieren: de Onbevleete Maagd Maria, waarvan zij de beeltenis dragen, is onze kracht, onze hoop en onze redding, de engelen en de heiligen zijn onze verdedigers. Wij dragen die banieren in ons midden zoals eertijds het volk van Israël de heilige Ark meedroeg, hun waarborg voor de overwinning » (*DE ONBEVLEKTE LELIE*, p. 284).

NAAR DE GROT VAN MASSABIELLE

In Lourdes, « de stad van de Onbevleete », werden de stappers begroet door de talrijke andere CRC-ers die met autobussen, het vliegtuig of de trein waren gekomen: 850 bedevaarders in het totaal, waaronder ook een delegatie uit België (Vlamingen én Walen).

Pater Marie-Antoine, de capucijn over wie we het al gehad hebben, ging op een dag recht naar een dame toe die naar Lourdes gekomen was met haar gehandicapt kind. Zij was een protestantse, maar haar katholieke echtgenoot had haar overtuigd om naar de Grot te gaan om aan Onze-Lieve-Vrouw de genezing van hun kind te vragen. De H. Maagd had haar smeekbede echter niet verhoord, en daardoor was ze erg ontmoedigd en minder dan ooit geneigd om zich te bekeren. De pater legde de dame uit dat de grootste genade die zij moest vragen nochtans haar eigen bekering was:

– Als uw kind niet genezen is, dan is dat geen reden om kwaad te zijn op de goede God of op de H. Maagd. Er is een groter mirakel dat zou moeten plaatsvinden, en dát mirakel zal Onze-Lieve-Vrouw zeker verrichten. Zij is zo goed! Het is onmogelijk tot haar te bidden zonder

De aanvang van de eucharistische processie in Lourdes op 3 mei 2008. Op de voorgrond de in het wit geklede Kleine zusters van het H. Hart van Jezus, de communiteit gesticht door abbé de Nantes in 1958. Op de achtergrond rechts een deel van de broeders.

enige vorm van genade te bekomen. Maar precies omdat zij zo goed is, begrijpt u dat zij ons altijd de genade toekent die voor ons het noodzakelijkst is. U bent verstandig genoeg om in te zien wat dat wil zeggen.

– U wil zeggen, pater, dat ik katholiek moet worden?

– Zeker en vast. Dát is het wat u in de eerste plaats moet verlangen, en dat is het wat u in de Grot had moeten vragen; u zou het verkregen hebben. Om uw kind moet u niet te ongelukkig zijn. Als de H. Maagd zijn gebrek niet genezen heeft dan is dat zeker alleen maar voor zijn geluk. Denk aan de H. Germaine van Pibrac, de arme herderin waarvan Onze-Lieve-Vrouw heel veel hield; zij was een wees, Maria was haar Moeder, en toch heeft zij haar heel haar leven gehandicapt gelaten. Waarom? Omdat haar gebreken, haar armoede en haar lijden voor haar moesten veranderen in parels en diamanten in de Hemel!

– Ik begrijp het wel, pater, maar me bekeren is nog iets anders. Ik wou het wel vragen toen ik in de Grot was, maar nu wil ik het niet meer.

– Beter gezegd: de duivel wil het niet. U moet echter weten dat de H. Maagd het wél wil. Ik kan het u gemakkelijk bewijzen: laten we samen een weesgegroet bidden tot Onze-Lieve-Vrouw van Lourdes, en dat zult u het zien.

De dame aarzelde lange tijd, maar op aandringen van pater Marie-Antoine stemde ze tenslotte toe om het weesgegroet te bidden. En het mirakel werd verkregen: acht dagen later zwoer ze haar protestants geloof in zijn

handen af en ontving ze Jezus voor de eerste keer in haar hart.

Later schreef ze hem:

– Pater, wat zijn wij gelukkig sinds de dag waarop de Heer u naar ons toe heeft gezonden! Wat een groot geluk, wat een vrede, wat een vreugde in ons gezin! Het is werkelijk de Hemel! Ons arme kind is nog altijd gebrekkig; maar de wil van God geschiede! Wat wij het meest nodig hadden was inderdaad de bekering van zijn moeder. Twaalf jaar al verlangde ik ernaar, en al die tijd waren wij ongelukkig. En waar ik zo lang naar uitkeek, heeft zich in een oogwenk voltrokken. O, wat is de H. Maagd toch goed en machtig!

Dit waargebeurde verhaal bewijst dat wij alles mogen vragen aan Onze-Lieve-Vrouw en dat zij elk mirakel kan bewerkstelligen, maar dat het aan ons is te begrijpen welke wonderen wij in de eerste plaats moeten vragen. Het is aan ons om in te zien dat de ziel vóór het lichaam komt. « Wat zijn wij soms toch blind », zei pater Marie-Antoine. « Wij zoeken onze hemelse Moeder op en wij vragen haar niet om de zaken van de Hemel! Wij vragen haar om de gezondheid van het lichaam, maar niet om die van de ziel. Wij vragen haar om tijdelijke rijkdommen en vertroosting, maar niet om de rijkdommen en vreugden van de eeuwigheid! Daarom legt de Kerk dit heerlijk gebed in onze mond: “Mijn God, leer ons eerst wat wij moeten verlangen en vragen, en verhoor dan onze gebeden” » (DE ONBEVLEKTE LELIE, p. 203).

« HUMILITAS »

HET PONTIFICAAT VAN PAUS LUCIANI, DERTIG JAAR GELEDEN

In de ochtend van vrijdag 29 september 1978 begonnen alle klokken van Rome te luiden om de plotse dood van Paus Joannes-Paulus I aan te kondigen, na een pontificaat van slechts drieëndertig dagen.

Op zondag 28 september 2008 bracht Paus Benedictus XVI tijdens het *Angelus* de dertigste verjaardag van dit overlijden in herinnering. Hij onderstreepte dat Albino Luciani « *hetzelfde bisschoppelijk devies had gekozen als de H. Carolus Borromeüs: HUMILITAS, nederigheid.* » De H. Vader haalde de algemene audiëntie van 7 september 1978 aan, toen Joannes-Paulus I « *op de gemoedelijke toon die hem kenmerkte, zei: "Ik beperk me ertoe een deugd aan te bevelen die de Heer zo dierbaar was. Hij heeft gezegd: Leer van mij dat ik zacht en nederig van hart ben."* »

« *Men kan stellen dat de nederigheid zijn geestelijk testament vormde* », aldus nog Benedictus XVI. « *Precies daarom volstonden drieëndertig dagen om Paus Luciani een plaats te geven in het hart van zoveel mensen.* » Voegen we daar aan toe dat hij ons hart nooit meer verlaten heeft, en dat is de reden waarom wij ons al dertig jaar weeskinderen voelen.

De huidige Paus ziet in hem « *een onvergelijkbaar catechist* » en citeerde uit dezelfde audiëntie nog volgende woorden van Joannes-Paulus I: « **Wij moeten ons klein voelen tegenover God. Ik ben niet beschaamd om mij tegenover mijn moeder als een kind te voelen: men gelooft in zijn moeder, ik geloof in de Heer, en in wat Hij mij geopenbaard heeft.** »

Zijn glimlach was de uitdrukking van zijn diepe nederigheid, en raakte de ziel van iedereen tot wie hij zich richtte. Alle gelovigen ontvingen er een indruk van zachtheid en vaderlijke goedheid door, en die indruk was onvergetelijk en uitzonderlijk bemoedigend; men voelde zich erdoor « *bevestigd in zijn geloof* »:

« *Deze door en door godsdienstige Paus, die stevig stond in zijn geloof, die zo goed en zo minzaam was, heeft door zijn verschijning alleen al de eenheid van het christelijke volk hersteld rondom de essentie: de cultus van God, het geloof in de Vader, de Zoon en de H. Geest, de persoonlijke vroomheid en het beoefenen van de deugden, vooral de broederlijke naastenliefde. En de Kerk voelde zichzelf herleven, bevrijd van de beknelling van de hervormingsgezinde intellectuelen en van de ondraaglijke eisen van de opening op de wereld. Was het dan zo eenvoudig om katholiek te zijn? De glimlach van Joannes-Paulus I toonde én predikte de vreugde en het geluk van het te zijn* » (CRC nr. 134, *DE HEILIGE DIE GOD ONS GESCHONKEN HEEFT*, oktober 1978).

DE ERKENNING VAN EEN WONDER

BRUSSEL, KerkNet, 2 september 2008 – Vice-postulator Mgr. Giorgio Lise zei aan de Franse krant *La Croix* dat de Congregatie voor de heiligverklaringen binnen afzienbare tijd een wonder erkent, toegeschreven aan de tussenkomst van Joannes-Paulus I. Een man uit het Zuid-Italiaanse Puglia genas volgens artsen en theologen op medisch onverklaarbare wijze en op voorspraak van Joannes-Paulus I van een tumor. Volgens Mgr. Lise, die ook de rector is van het Centrum Paus Luciani, houdt deze erkenning in *dat de Italiaanse paus mogelijk sneller wordt zalig verklaard dan de pausen Paulus VI en Joannes-Paulus II.*

De man die op medisch onverklaarbare wijze genezen werd, is **Giuseppe Denora**, een intussen gepensioneerd bankbediende uit het Zuid-Italiaanse Altamura. Begin 1992 wees een gastroscopie uit dat hij een kwaadaardige tumor in de maag had; hij was toen 44 jaar. Er werd begonnen met chemotherapie, maar zonder resultaat. « *Op twee maanden tijd was ik herleid tot een schim van mezelf* », vertelt Giuseppe in een interview met het Italiaanse tijdschrift *30 GIORNI* (augustus 2008). In zijn slaapkamer had hij een foto hangen van Paus Luciani, voor wie hij een grote genegenheid had opgevat sedert de dag dat hij hem in Rome gezien en gehoord had tijdens het *Angelus*gebed. Giuseppe nam de gewoonte aan stille gesprekken met *Papa Luciani* te voeren. « *Om eerlijk te zijn, ik bad niet tot hem zoals men doet met grote heiligen... Ik sprak met hem van man tot man* », aldus Denora, die onderstreept dat hij helemaal geen obsessie voor religieuze zaken had.

Maar al snel werden de gesprekken dringende smeekbeden: « *"Ik kan niet meer werken, wat moet ik doen? Mijn Cecilia [zijn jongste dochtertje] is nog zo klein... Mijn zoons hebben mij nodig... Help me alstublieft."* » De artsen hadden ondertussen alle hoop opgegeven.

In de nacht van 27 maart 1992 voelde Giuseppe dat hij ging sterven van de pijn. Het was alsof er een vuur brandde in zijn maag. « *En daar kwam nog de pijn bij mijn gezin te moeten achterlaten. Ik keek naar hem en zei hem: "Als ik vannacht moet sterven, denk dan aan het dagelijks brood voor mijn kinderen..."* Mijn kamer was zoals elke nacht verlicht door de straatlantaarns buiten. Plots zag ik hem staan aan het voetende van mijn bed: een donkere schaduw die dichterbij kwam en mij snel voorbijging met uitgestrekte hand; een hand, een ogenblik, en op dat precieze ogenblik was het alsof het vuur dat ik in me had geblust werd door water. Ik sliep in en de volgende morgen ontwaakte ik volkomen uitgerust, als herboren ».

Hij liet zich onderzoeken door de dokters, die alleen maar konden vaststellen dat de ziekte verdwenen was: « *volledig herstel* », luidde hun besluit. Drie maanden later trok hij met zijn vrouw naar Rome, naar de Sint-Pieters-basiliek. Hij legde bij het graf van Joannes-Paulus I een briefje neer: « *Ik ben Giuseppe, ik ben gekomen om u te bedanken.* » En dat deed hij sindsdien elk jaar.

In mei jongstleden trok de postulator van de zaak, de salesiaan don Enrico Dal Covolo, naar Apulië om daar het einde van het proces over dit mirakel bij te wonen. Hij was samen met de plaatselijke bisschop, Mgr. Paciello, aanwezig toen de schriftelijke verslagen van de verschillende getuigenissen en de verzamelde medische documentatie over de zaak werden ingepakt en verzegeld. Alles werd daarop naar Rome verzonden.

Daar ondertekende de Congregatie voor de heiligverklaringen op 27 juni het decreet *De validitate*, waarbij de neerslag van het hele onderzoek naar « *het heldhaftig leven en de deugden van de dienaar Gods Albino Luciani* » geldig werd verklaard. Tijdens dit onderzoek, dat van start ging in 2003, werden niet minder dan 203 zittingen gehouden en hoorde men 170 getuigenissen. Nu alles voorhanden is om ook een wonder te erkennen, mogen we verwachten dat de zaligverklaring van *Papa Luciani* niet lang meer zal uitblijven.

VATICANUM II ONDER HET ONTLEEDMES

IX. NOSTRA ÆTATE

ONVERSCHILLIGHEID IN PLAATS VAN NAASTENLIEFDE

De Voorzitterstafel, met enkele van de grote tenoren van het Concilie : (van links naar rechts) de kardinalen Alfrink (Utrecht), Ruffini (Palermo), Frings (Keulen), Gilroy (Sydney), Liénart (Rijssel), Tisserant (algemeen voorzitter, curie), Spellman (New York) en Caggiano (Buenos Aires).

Het Secretariaat voor de eenheid, dat onder de leiding stond van kardinaal Bea, had in 1961 van Paus Joannes XXIII de opdracht gekregen om een tekst voor te bereiden waarin de verhouding tussen de katholieke Kerk en de Joden op een nieuwe leest zou geschoeid worden. « *Paus Joannes was op de idee gekomen in 1960 na een ontmoeting en een gesprek met de Franse historicus en geleerde Jules Isaac* » (Xavier Rynne, *Brieven uit Vaticaanstad*, deel 4, p. 167). Isaac, een Jood uit de Elzas, had na de oorlog de *Amitiés judéo-chrétiennes* gesticht en ijverde tegen wat hij het "christelijk antisemitisme" noemde.

Het Secretariaat stelde vlak vóór het begin van het Concilie een eerste ontwerp voor aan de voorbereidende commissie, die echter weigerde om de tekst te aanvaarden voor bespreking in de aula. De reden was heel duidelijk : het ontwerp strookte niet met de katholieke leer. Joannes XXIII drukte zijn wil niettemin door, keurde een licht gewijzigde versie van de tekst goed en liet deze, om de bezwaren van kardinaal Ottaviani en diens medestanders te omzeilen, als een afzonderlijk hoofdstuk inlassen in het schema over de oecumene.

De tegenstand tegen de Verklaring over de Joden – « *de vrucht van Paus Joannes' liefde voor alle mensen en van zijn vastbeslotenheid om te doen wat Jules Isaac had gevraagd, namelijk de vroegere katholieke leer te veranderen [sic !]* » (Rynne, *op. cit.*, p. 172) – was echter hardnekkig. De tekst kwam uiteindelijk terecht in *NOSTRA ÆTATE*, het conciliair document over de betrekkingen van de katholieke Kerk met de niet-christenen, dat pas helemaal op het einde van de vierde en laatste zitting, op 15 oktober 1965, werd goedgekeurd. Tweehonderd vijftig concilievaarders stemden tegen. Zij volgden Mgr. Carli, de moedige bisschop van Segni, die had gewaarschuwd dat het document de religieuze onverschilligheid in de hand zou werken omdat het ertoe neigde alle godsdiensten op hetzelfde niveau te beschouwen, dat het de bekering van de heidenen in gevaar zou brengen en dat het een einde zou maken aan het missiewerk van de Kerk. Voorspellingen die helaas allemaal bewaarheid zijn geworden.

In 1996 maakte abbé de Nantes een grondige analyse van de tekst, die we hierna in vertaling publiceren.

HET document *NOSTRA ÆTATE* « over de houding van de Kerk ten opzichte van de niet-christelijke godsdiensten » is geen decreet maar slechts een « Verklaring », en wel een erg korte : vijf bladzijden, vijf paragrafen. Dat wekt verbazing, want het gaat toch over een immens onderwerp dat betrekking heeft op miljarden mensen. Het was een totaal nieuw thema, zeer stoutmoedig, zeer modern (of modernistisch), en het wekte dan ook heel wat tegenstand op – niet zozeer binnen de conciliaire aula als wel aan de uiteinden van de aarde, op de plaatsen waar de confrontatie tussen de christelijke missies en de betrokken godsdiensten het felst was.

In feite werden twee totaal verschillende onderwerpen in dit decreet als één geheel behandeld. Het eerste onderwerp was het jodendom, een explosief thema, dat men niet zijn gedroomde plaats had kunnen geven tussen de hoofdstukken van het decreet over de christelijke oecumene, *UNITATIS REDINTEGRATIO*. Dat was te veel gevraagd voor onze medebroeders de christelijke Arabieren ! Men had er ook geen afzonderlijk decreet van willen maken, net zoals men dat geweigerd had te doen voor de Allerheiligste Maagd Maria... Net zoals voor Haar waren de concilievaders tot overeenstemming gekomen om er de laatste wagon van de trein over de niet-christelijke godsdiensten van te maken. Nogal beleedigend voor de Joden, eigenlijk.

Het tweede onderwerp was het geheel van de niet-christelijke godsdiensten. In de katholieke traditie bestond de kwestie van « de niet-christenen en de niet-Joden » in feite niet, en wel om duidelijke redenen waarover binnen de Kerk geen discussie bestond.

Eerst en vooral werden de heidenen beschouwd als mensen die buiten de Kerk stonden en daardoor massaal verloren waren – met duizenden en duizenden uitzonderingen op deze wet – terwijl ze tegelijkertijd ook in verwachting waren van de katholieke prediking. Het was de opdracht van de Kerk aan *MISSIONERING* te doen, en daartoe riep zij haar beste zonen op, in het licht van het bevel van Christus waarover geen enkele discussie kan bestaan : « *MIJ IS ALLE MACHT GEGEVEN IN DE HEMEL EN OP DE AARDE. GAAT DUS HEEN, ONDERWIJST ALLE VOLKEREN, DOOPT HEN IN DE NAAM VAN DE VADER EN VAN DE ZOON EN VAN DE H. GEEST, EN LEERT HEN TE ONDERHOUDEN AL WAT IK U HEB GEBODEN* » (Mtt. 28, 18-20).

Verder, zoals *peritus* pater Hendrik van Straelen van de congregatie van de missionarissen van Steyl het zo moedig en prachtig uitgelegd heeft, tegen de theorie van de « *anonieme christenen* » van Karl Rahner in, is het mysterie van het heil van de ongelovigen geen « probleem » maar een *geheim*. God houdt dit geheim voor zichzelf, Hij heeft het niet willen openbaren en nog minder laten oplossen door Rahner of welk Concilie ook. Wat niet tot de geloofsschat behoort, is niet het voorwerp van een geopenbaarde kennis, zelfs niet onrechtstreeks. Het kan hoogstens een geniale ingeving of een stoutmoedige opinie van een Karl Rahner zijn, of een vrijblijvende veronderstelling van een Concilie dat niet wakker lag van het tragisch karakter van onze onwetendheid omtrent het eeuwig lot van miljarden van onze medebroeders.

De Verklaring *NOSTRA ÆTATE* werd pas op het einde van de laatste zitting van het Concilie en op een drafje goedgekeurd. Zij was van kapitaal belang voor een nieuwe start van het katholieke missiewerk in de wereld... als zij tenminste met enig gezag bekleed was. Maar het was slechts een opiniestuk, geformuleerd door een Concilie dat gehaast was om er een eind aan te maken. De tekst vertrok vanuit een interessante hypothese maar kwam tot twijfelachtige besluiten. Eigenlijk was het enige resultaat van het hele opzet in de praktijk dat de traditie radicaal vernietigd werd zonder dat er iets substantieels voor in de plaats kwam.

HERSENSPOELING

« *In onze tijd, nu de mensheid zich van dag tot dag nauwer aaneensluit en de betrekkingen tussen de verschillende volkeren veelvuldiger worden, overdenkt de Kerk nauwlettender in welke verhouding zij staat tot de niet-christelijke godsdiensten* » (par. 1).

De tekst begint met een poging ons te overtuigen van een zogezegde waarheid die helemaal geen onbetwistbare waarheid is : is het werkelijk zo dat « de mensheid zich van dag tot dag nauwer aaneensluit » ? Nog niet zo lang geleden was de heersende tendens net het tegenovergestelde en hadden alle vormen van *separatisme* de wind in de zeilen. Sindsdien is *eenheid* het toverwoord : de Europese Unie, het mondialisme. Wat zit daarachter ? Heel eenvoudig : de vrijmetselarij, waarvan het grote principe « *SOLVE ET COAGULA* » is, « ontbind en voeg opnieuw samen ». De loges hebben eerst de vlag van het zelfbeschikkingsrecht van de volkeren gehesen en alle vormen van revolutie, nationalisme en antikolonialisme aangemoedigd, met de bedoeling de organisch gegroeide christenheid te vernietigen. Daarna hebben zij het geheel van schouder veranderd en de verspreide stukken bijeengevoegd in nieuwe gehelen, almaar groter en in mekaar passend zoals Russische poppen. En het Concilie heeft zich blijmoedig achter die onderneming geschaard.

« *Bij haar opdracht om de eenheid en de liefde tussen de mensen en zelfs tussen de volkeren te bevorderen, schenkt de Kerk allereerst aandacht aan datgene wat de mensen gemeen hebben...* »

Wie heeft aan « *de Kerk* » [bedoeld wordt : de Kerk van het Concilie] de opdracht gegeven de eenheid tussen de mensen te bevorderen ? In plaats van « eenheid » zou men hier veeleer het woord « waarheid » verwachten. De Kerk-van-altijd moet heel de wereld tot de goddelijke *Waarheid* brengen en zo tot de goddelijke *genade*, waaruit in de harten de broederlijke *naastenliefde* zal geboren worden. Zonder goddelijke waarheid, zonder katholiek geloof zal er nooit eenheid van de zielen zijn. « *ZONDER MIJ KUNT GIJ NIETS DOEN* » zei Jezus, onze gemeenschappelijke en soevereine Meester (Jo. 15, 5).

« *Alle volkeren toch vormen één gemeenschap...* » Altijd dezelfde waanidee van de eenheid, die het Concilie ons werkelijk probeert op te dringen. Wie even nadenkt, weet dat nooit in de geschiedenis de mensheid een eenheid heeft gevormd, wel integendeel. Nooit hebben de mensen dezelfde gedachten, zeden en cultuur gedeeld : zij hebben elkaar bestreden om hun eigen beschaving te verdedigen of om die van hun vijanden te vernietigen.

« MET OPRECHTE EERBIED »

Vaticanium II heeft niets dan lof voor de talrijke niet-christelijke godsdiensten :

« De katholieke Kerk verwerpt niets van datgene wat in deze godsdiensten waar en heilig is. Met oprechte eerbied beschouwt zij de gedrags- en leefregels, de voorschriften en leerstellingen die, hoewel in veel opzichten verschillend van hetgeen zijzelf houdt en leert, toch niet zelden een straal weerspiegelen van die Waarheid welke alle mensen verlicht. »

Laten we toch eerlijk zijn : gelijk welke missionaris, gelijk welke tot het katholicisme bekeerde autochtoon zal bevestigen dat de **« gedrags- en leefregels, voorschriften en leerstellingen »** van al deze niet-christelijke godsdiensten gewoon verschrikkelijk, amoreel en absurd zijn. Vroeger was men ervan overtuigd dat Satan de heidense massa's in zijn greep had, en men had gelijk ! En in Satan is niets **« waar en heilig »**, en de Prins van deze wereld moet men niet **« met oprechte eerbied »** tegemoet treden ! Men moet hem bekampen met het kruis in de hand, en met de bedoeling zijn slachtoffers uit zijn klauwen te rukken. Daarvoor zijn ontelbare missionarissen doorheen de eeuwen tot aan « de uiteinden der aarde » gegaan, zonder er voor terug te deinzen de marteldood te moeten sterven – want Satan sloeg terug.

Voor de Kerk van het Concilie is dat echter allemaal voorbijgestreefd. Bekering is vervangen door dialoog :

« Daarom spoort zij haar kinderen aan om met bedachtzaamheid en liefde, door gesprekken en door samenwerking met de aanhangers van andere godsdiensten, en getuigend van geloof en christelijk leven, die geestelijke en zedelijke goederen alsook die sociaal-culturele waarden die bij hen worden gevonden te erkennen, te bewaren en te bevorderen. »

Paulus VI en de concilievaarders waren er wellicht van overtuigd dat zij met deze visie de missies een nieuw elan konden geven. Maar ik ken iemand die, toen hij de tekst van deze Verklaring voor de eerste keer in het dagblad *La Croix* las, zijn krant van ontzetting uit zijn handen liet vallen omdat hij, zoals gewoonlijk helaas, een andere mening toegedaan was. Met zo'n tekst, mompelde hij bij zichzelf, is het voorgoed gedaan met de missionering. Binnenkort zendt men theologen in *clergyman* uit om aan alle godsdiensten van de wereld te gaan verkondigen hoe mooi, redelijk en deugdzam ze wel zijn, en hoezeer de beoefenaars van die godsdiensten de plicht hebben om er trouw aan te blijven, want al die religies zijn als de kleuren van de regenboog, allemaal noodzakelijk, allemaal in harmonie met elkaar...

DE GODSDIENST VAN DE MOSLIMS

« De Kerk ziet ook met waardering naar de moslims... » (par. 3). Daarop volgt de klassieke opsomming van al het positieve dat over de islam kan gezegd worden en dat door de hersenspoeling van de media in het collectief bewustzijn is gebrand, zonder dat ooit een woord gezegd wordt over de keerzijde van de blinkende medaille. Wie uit respect voor de waarheid wél durft spreken over die keerzijde staat helaas al vlug in een slecht daglicht en komt hatelijk en misprijzend over.

De hersenspoeling gaat vandaag zo ver dat zelfs de meest voorbeeldige mensen en de grootste intellectuelen zonder er bij stil te staan partij kiezen voor wat in feite een valse godsdienst is, voor zijn terrorisme en zijn martelingen, voor zijn achterhaalde en barbaarse praktijken, voor de histerie die gepaard gaat met zijn oproepen tot de heilige oorlog ; terwijl deze zelfde katholieken tegelijkertijd hun eigen medebroeders in het geloof beschuldigen van allerlei ondeugden en verwerpelijke procédés, en zich zelfs verheugen in de ondergang van de christenheid...

Hoe ziet de conciliaire hersenspoeling er dan uit ? De moslims **« aanbidden de ene God, de levende en uit zichzelf bestaande, de Schepper van hemel en aarde, die gesproken heeft tot de mensen. Zij leggen zich er op toe zich met heel hun hart te onderwerpen »** [dat is de zagezegde betekenis van het woord *mûslim*] **aan zijn raadsbesluiten, ook al zijn die verborgen** [dit laatste detail wekt bewondering op, en vormt bijgevolg een goed oratorisch effect !] **zoals Abraham, naar wie het islamitisch geloof graag teruggrijpt, zich aan God heeft onderworpen. Hoewel zij Jezus niet als God erkennen, vereren zij Hem toch als profeet** [maar moeten zich inspannen om diegenen te doden die weigeren de mohammedaanse geloofsbelijdenis uit te spreken : “De Éne God heeft geen kind” !]. **Zij eren zijn maagdelijke moeder Maria, die zij somtijds zelfs eerbiedig aanroe-**

DUITSE BISSCHOPPEN VERDEDIGEN RECHT OP MOSKEEBOUW

BRUSSEL, KerkNet, 28 september 2008 – « De Duitse bisschoppen publiceerden na hun najaars-bijeenkomst een verklaring over de bouw van moskeeën in Duitsland. Daarin onderstrepen zij dat elke godsdienst het recht heeft zijn geloof in het openbaar te beleven. Dat impliceert de bouw van cultusplaatsen. “Deze visie werd al door het Tweede Vaticaans Concilie in alle duidelijkheid vastgelegd.” De Duitse bisschoppen reageren op het actuele debat in Duitsland over de plannen voor een nieuwe moskee in Keulen. Zij schrijven dat de bouw van moskeeën niet afhankelijk mag gemaakt worden van het feit of islamitische landen ook in gelijke mate de bouw van kerken toestaan. »

De « visie van het Tweede Vaticaans Concilie » betekende een breuk met twintig eeuwen christendom. De Kerk heeft altijd voorgehouden dat alleen de waarheid rechten heeft, en dat de dwaling slechts kan getolereerd worden als het om privé-beleving gaat. « Ieder zijn waarheid » is géén katholiek motto, en de moslims in hun godsdienst laten is geen bewijs van naastenliefde maar van fundamentele onverschilligheid voor hun lot in het hiernamaals. Het is de capitulatie van de katholieke Kerk, **« die nochtans draagster van waarheid en heil voor de mohammedaanse massa's is »** (abbé de Nantes).

pen [maar zij vinden haar titel van Moeder Gods een verschrikkelijke godslastering]. **Bovendien verwachten zij de dag van het oordeel, wanneer God alle mensen doet verrijzen en zal vergelden. Daarom houden zij het zedelijk leven hoog in aanzien en eren zij God vooral door gebed, aalmoezen en vasten.** »

Dat alles is mooi en indrukwekkend. Het gaat uitsluitend om de positieve kant van de zaak, op enkele onduidelijkheden en verfraaiingen na, die te subtiel zijn om onschuldig te zijn. Maar hoe verklaart men dan dat het vanaf het begin onmogelijk is gebleken om zo'n edele dwaling te bekeren tot de volle waarheid van Christus? Die verklaring zoekt het Concilie niet. Er is maar één zaak die telt: « *Laat ons een kruis zetten over het verleden* ». De schuld ligt bij ons, christenen, of ten hoogste in gelijke mate aan beide kanten. Maar het belangrijkste is nu de verzoening van iedereen met iedereen: "dialoog" en "samenwerking" zijn de nieuwe ordewoorden.

« **Aangezien in de loop der eeuwen tussen christenen en moslims niet weinig onenigheid en vijandschap is ontstaan** [beeld u de massa gebeurtenissen in, de woorden, de oorlogen, de veroveringen, alles van een ongelooflijke historische complexiteit, vanaf het jaar 615 tot het jaar 1965... en dat wordt allemaal opgeroepen in één nietszeggende bijzin] **spoort de heilige kerkvergadering allen aan** [allen: 600 miljoen moslims aan de ene kant, 900 miljoen katholieken aan de andere kant, zonder de 500 miljoen afgescheiden broeders te vergeten] **om zich, het verleden vergetend** [bij ons is dat in kannen en kruiken; bij de moslims is zoiets onmogelijk, want wie « *het verleden vergeet* » is slechts een hond die zijn geloof en zijn voorouders verraadt – en ik geef hen groot gelijk: het verleden is heilig, en vervuld van tragische verwittigingen voor morgen...] **ernstig toe te leggen op wederzijds begrip en in het belang van alle mensen** [dat wordt een hele hoop volk, al die honderden miljoenen mensen ten dienste van alle mensen, en waarvoor?] **de sociale rechtvaardigheid, de zedelijke goederen alsook vrede en vrijheid gezamenlijk te verdedigen en te bevorderen.** »

Iedereen moet maar voor zichzelf uitmaken of deze grote planetaire doelstellingen dichterbij gekomen zijn sinds de sluiting van het Concilie, en of het aards geluk van « alle mensen » toegenomen is. Wat we wél gezien hebben is het ontwaken van de islam, zijn opmars en de stromen van bloed die er het gevolg van zijn – en nog zullen zijn.

Ik kan er nog altijd niet bij dat het grootste Concilie van alle tijden, en dan nog wel in een tekst die gericht is tot de ontelbare moslims, mensen die zeer godsdienstig zijn, die in God geloven en in de hemel en de hel, zo'n volkomen *desinteresse* kan afficheren voor de eigen godsdienst. De katholieke Kerk is nochtans draagster van waarheid en heil voor de mohammedaanse massa's, dankzij Gods genade en zijn Kostbaar Bloed vergoten op het Kruis. Werkelijk, pater Charles de Foucauld lijkt voor niets gestorven te zijn...

DE JOODSE GODSDIENST

In paragraaf 5 krijgen we een eenzijdig pleidooi ten gunste van het jodendom, dat de eer geniet de hoogste

trap te bekleden onder de godsdiensten die cirkels vormen rondom « *de Kerk van Christus* », d. i. de katholieke Kerk van de toekomst.

De "drie godsdiensten van het Boek", zoals men ze noemt, vormen de elite onder de godsdiensten omdat zij steunen op "goddelijke Openbaringen". Toch zijn ze niet van hetzelfde niveau, wat voor zich spreekt als men tenminste moeite doet om ernstig te zijn en niet gelijk wat te vertellen.

Op een oecumenische bijeenkomst heeft Paus Johannes-Paulus II zijn toehoorders er ooit van willen overtuigen dat zij allemaal, hij en zij, één en dezelfde God hadden; en omdat het om één en dezelfde God ging, was al de rest slechts verschil in traditie, gevoeligheid en theologische leerstellingen van ondergeschikt belang. Ik heb moeten vaststellen dat heel onze huidige generatie intellectueel onbekwaam is om de dwaling van de Paus aan te tonen.

Wij christenen aanbidden de levende en ware God, en zijn Zoon Jezus Christus, die zelf God is, de mensgeworden Zoon van God, en de Vader en de Zoon zijn één en dezelfde God met de derde Persoon van de H. Drie-eenheid, namelijk de H. Geest. Zo is in alle waarheid onze God. Ik dring er op aan dat wij ons dit als een feit zouden voorstellen, zoals ons geloof het ons bevestigt, een feit dat reëler is dan ons eigen bestaan.

De Joden hebben de prediking van Jezus niet aanvaard, en zij hebben hem gekruisigd wegens de zeggende smaad die hij hun God aandeed, de God van Abraham, de ene God van wie de Joden niet kunnen verdragen dat men hem een Zoon toekent. En ook de moslims aanvaardden dat niet.

Wij lezen allemaal de Bijbel en de Koran, die ons allebei spreken over deze God die Schepper en Voorzienigheid is. Maar op een gegeven moment verkondigen een Sint-Jan of een Sint-Paulus in alle sereniteit: « *Deze God is de Vader van Jezus Christus.* » Op datzelfde ogenblik verheugt de levende en ware God, de God van het Oude Testament die waarlijk de Vader van Jezus Christus is, zich in de woorden van Sint-Paulus, want Hij weet dat Jezus zijn Zoon is. Hij is tegelijkertijd echter ook zeer boos vast te stellen dat de Joden en de moslims Hem het recht ontzeggen een Zoon te hebben, die Hij nochtans in alle waarheid heeft.

Als Sint-Paulus ons inderdaad de *ware God* geopenbaard heeft, en als de Joden en de moslims dat verwerpen, dan is "God" voor hen een woord geworden dat niet meer overeenstemt met de realiteit die het uitdrukt.

Als Sint-Paulus daarentegen gelogen heeft, dan verheugt God zich dat Joden en moslims zijn integriteit en zijn eer verdedigen, en verwerpt Hij geschokt de bewering dat Hij een Zoon zou hebben, die bovendien mens zou geworden zijn en op het kruis zou gestorven zijn! Als de anderen de gezegenden van God zijn, dan is onze katholieke God een uitvinding, een onbestaand iets en een godslastering.

Besluit: wij hebben niet dezelfde God.

En het Concilie steekt die waarheid voor ons weg, onder het voorwendsel dat er naar eenheid moet gestreefd worden in naastenliefde? Onvoorstelbaar...

Het christendom is voortgekomen uit het jodendom, dat is inderdaad zo, maar in het teken van de tegenpraak : vanaf het ogenblik dat Jezus zichzelf Zoon van God noemde en de Joden bijgevolg verplichtte deze God én zijn Zoon Jezus én hun H. Geest te aanbidden, konden zij alleen maar trouw blijven aan hun God en aan het Verbond in Mozes door tegenstanders van Jezus en ontkeners van de H. Drievuldigheid te worden.

« OP GEESTELIJK VLAK ZIJN WIJ SEMIETEN »

« Zich verdiepend in het mysterie van de Kerk is deze heilige kerkvergadering de band indachtig waardoor het volk van het Nieuwe Verbond geestelijk verbonden is met de stam van Abraham » (par. 4).

Een gelijkaardige gedachte werd destijds geformuleerd in een beroemde toespraak van Paus Pius XI, die de gewaagde en sindsdien beruchte uitspraak deed : « *Op geestelijk vlak zijn wij Semiëten...* » Op basis van die uitspraak werd de redding van het jodendom een morele plicht en werden wij allemaal in de Tweede Wereldoorlog gestort.

Maar verbonden zijn met « *de stam van Abraham* » is een biologisch feit, zonder enig verband met de een of andere geestelijke realiteit. Anderzijds is « *het volk van het Nieuwe Verbond* » geen volk of natie in de ware zin van het woord : de uitdrukking is een metafoor om aan te geven dat de banden van het geloof en het doopsel van de christenen een bovenationale gemeenschap maken, georganiseerd, zichtbaar en hiërarchisch geordend, net zoals een echt volk. Anders gezegd :

1° de godsdienst van Abraham is door God voorbehouden aan diens “stam”, wat een mysterie is ;

2° de christenen, door het Concilie het « *volk van het Nieuwe Verbond* » genoemd, hebben als onderlinge band niet de besnijdenis, niet de plaats van geboorte, niet de taal maar uitsluitend het geloof in Jezus Christus, Verlosser van de wereld, maar ook afstammeling van de « *stam van David* » en, als besnedene, erfgenaam van het geloof van Abraham.

Tussen Joden en christenen is er bijgevolg geen navelstreng en geen genealogie naar het vlees, maar enkel de unieke Persoon van Jezus Christus, zonder wie niets van de joodse godsdienst zou overgegaan zijn van de “Hebreeën” naar de “Grieken”, en niets van de heidense godsdiensten de joodse godsdienst zou hebben verrijkt – of aangetast, naargelang.

De hierboven aangehaalde zin uit *NOSTRA ÆTATE* raakt dus wel het probleem aan, maar formuleert het bewust zo vreemd dat de enig mogelijke oplossing ervan verduisterd wordt.

« De Kerk van Christus erkent immers dat haar geloof en haar uitverkiezing, overeenkomstig het heilsmysterie van God, reeds een aanvang namen bij de aartsvaders, Mozes en de profeten. Zij belijdt dat alle christengelovigen, zonen van Abraham naar het geloof (Gal. 3, 7), besloten liggen in de roeping van deze aartsvader [en dus niet in zijn lendenen] en dat het heil van de Kerk op geheimnisvolle wijze [juist ! maar hoe ?] voorafgebeeld wordt in de uittocht van het uitverkoren volk uit het land van de slavernij. »

Laten we de stipjes op de i's zetten. Abraham droeg

RABBIJN SPREEKT BISSCHOPPENSYNODE TOE

BRUSSEL, KerkNet – « Voor de eerste keer in de geschiedenis van de katholieke Kerk neemt een niet-christen het woord tijdens een bisschoppensynode. De eer gaat naar Shear-Yashuv Cohen, medevoorzitter van de Commissie voor de dialoog tussen Israël en het Vaticaan en tevens opperrabbiijn van Haifa. Tijdens de synode over “Het Woord van God” wil hij de aandacht vestigen op de centrale plaats van de joodse traditie in de Bijbel en het belang van het Oude Testament onderstrepen » (29 september 2008).

« Volgens Shear-Yashuv Cohen mag dialogeren niet langer opgevat worden als een manier om de gesprekspartner van mening te doen veranderen. “We leven niet langer in de middeleeuwen. Vandaag zoeken we in de dialoog wat we gemeenschappelijk hebben” » (7 oktober 2008).

« *Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven* », zei Jezus. De Kerk heeft heel de geschiedenis door het Evangelie van Christus gepredikt en de dwaling bestreden, tot redding van de zielen, niet alleen in de middeleeuwen maar tot in 1962 – tot aan het begin van Vaticanum II. Sindsdien wordt er « gedialogeerd »... en « *storten de zielen in massa in de hel* » (Onze-Lieve-Vrouw van Fatima).

biologisch gesproken al het zaad van zijn ras. Maar in zijn ziel droeg hij ook de zegening die Jahweh hem verleend had, en de belofte dat alle volkeren van hem het heil zouden erven en « *zichzelf in hem zouden zegenen* ». Dat betekent dat de Hebreeën op hun vlucht uit Egypte en hun tocht door de Rietzee niet alleen de biologische erfenis van Abraham, zijn lichamelijk zaad, hebben gered, maar tegelijkertijd ook de goddelijke Beloften ten voordele van alle naties. Het “geestelijke” werd gedragen door het “lichamelijke”, maar zonder er volledig mee verbonden te zijn : de band was slechts tijdelijk, zoals die tussen de drager en de schat die hij vervoert.

DE BEELDSPRAAK VAN DE OLIJFBOOM

Een passage uit de Romeinenbrief van Sint-Paulus moet ons doen begrijpen hoeveel geluk wij hebben dat wij een geestelijke schuld te vereffenen hebben ten opzichte van het joodse volk :

« Daarom kan de Kerk niet vergeten dat zij door dat volk, waarmee God zich in zijn onuitsprekelijke barmhartigheid heeft verwaardigd het Oude Verbond aan te gaan, de openbaring van het Oude Testament heeft ontvangen en dat zij gevoed wordt vanuit de wortel van de goede olijfboom waarop de wilde olijftakken, de heidenen, zijn geënt (Rom. 11, 17-24). Want de Kerk gelooft dat Christus, onze Vrede, Joden en heidenen door het kruis tot verzoening heeft gebracht en beiden één heeft gemaakt in zichzelf. »

Jammer genoeg heeft de studie van de Concilie-decreten al meermaals aangetoond dat we bij de lectuur ervan voorzichtig moeten zijn. In het verlangen om heel

de mensenfamilie één te maken heeft Vaticanum II zich het recht en de macht toegekend om alles wat ten gunste van de eenheid spreekt aan te stippen en te onderstrepen... en alles wat een obstakel vormt te censureren. Het Concilie deinst er zelfs niet voor terug om het Woord Gods zelf te manipuleren en de geest van de teksten te verdraaien; de goddelijke gedachten worden vervangen door de tegenovergestelde gedachten van de mensen van deze tijd.

Wie de hierboven aangehaalde woorden met het volste vertrouwen leest, krijgt de indruk dat het joodse volk als een olijfboom van goede kwaliteit is waarop de heidenen zijn geënt als wilde takken, om er het levenssap van te ontvangen. Alles is dus in orde: Christus is geslaagd in het enten en heeft van twee volkeren één enkel volk gemaakt, joodse takken en heidense door elkaar. Het joodse volk mag fier zijn over de rol die het gespeeld heeft, en blijkbaar nog altijd speelt. Sint-Paulus, naar wie al verwezen werd en die hier letterlijk aangehaald wordt, lijkt hiervan te getuigen:

« Steeds ook houdt de Kerk zich voor ogen de woorden van de apostel Paulus over zijn stamverwanten, “aan wie de aanneming tot zonen, de heerlijkheid, de verbonden, de wetgeving, de eredienst en de beloften behoren; uit hen zijn de aartsvaders en uit hen komt de Christus voort naar het vlees” (Rom. 9, 4-5), de Zoon van de Maagd Maria. De Kerk bedenkt tevens dat uit het joodse volk de apostelen zijn geboren, de fundamenten en de zuilen van de Kerk, en zeer velen van de eerste leerlingen die het Evangelie van Christus aan de wereld hebben verkondigd. »

Als men citeert uit het elfde hoofdstuk van de Romeinenbrief moet men eerlijk zijn en mag men het Woord Gods niet verminken om het in zijn kraam te laten passen. Ter illustratie herstellen we de allegorie van de olijfboom in haar oorspronkelijke en waarachtige vorm. Het Concilie zegt ons dat **« de Kerk gevoed wordt vanuit de wortel van de goede olijfboom waarop de wilde takken, de heidenen, zijn geënt »**. Maar dat is vers 18. Het vorige vers zegt dat **« enkele van de takken zijn weggekap... »**, en vers 20: **« de takken zijn weggekap om hun ongeloof, en jij zit vast door het geloof »**. Tegelijkertijd kondigt Sint-Paulus op profetische wijze aan: **« Ook die anderen zullen opnieuw worden geënt wanneer zij niet volharden in hun ongeloof, want God is bij machte om hen opnieuw te enten... »** (vers 23). En dat zal werkelijk gebeuren: **« Met betrekking tot het Evangelie zijn zij vijanden, om uwentwil; maar met betrekking tot de uitverkiezing zijn zij de welbeminden omwille van hun vaders. Want nooit heeft God berouw over genadegaven en roeping... Allen immers heeft Hij onder ongehoorzaamheid gevangen gehouden om aan allen zijn barmhartigheid te tonen »** (28-32).

Ik stel de vraag: moet men, om “de eenheid en de naastenliefde” te vestigen, de waarheid verzwijgen dat het joodse volk volgens de H. Paulus voor het grootste deel afgefallen is van het trouwe Israël dat Christus omarmde? **« De uitverkorenen onder de Joden »** (11, 7) zijn gedoopt en lid geworden van de Kerk, samen met de heidenen die zich lieten dopen; **« de overigen echter werden verhard »** (ibid.).

Door het aanhalen van de met opzet verminkte passage uit de Romeinenbrief versterkt *NOSTRA ÆTATE* in hoge mate het vertrouwen van de Joden in hun eigen gelijk. Sint-Paulus heeft echter ook andere zaken geschreven, die zo duidelijk zijn in hun onverbiddelijkheid dat het Concilie ze niet kon manipuleren... en dus gewoon achterwege liet. Zo schrijft de Apostel aan zijn geliefde Filippenzen, die door tweedrachtstokers verleid werden om voor de joodse zaak te kiezen: **« Opgepast voor de honden, opgepast voor de slechte werkers, opgepast voor de valse besnedenen! De echte besnedenen zijn wij, wij die God dienen door zijn Geest en die op Christus roemen en geen vertrouwen stellen in het vlees »** (Fil. 3, 2-3). Daarop herneemt hij alle eretels van Israël, die het conciliedecreet opsomt ter ere van de Joden van altijd, ook van vandaag, maar die hun betekenis verloren hebben: **« Wat winst voor mij was, heb ik schade geacht om Christus’ wil. Ja, alles houd ik voor schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Heer, alles te boven gaat. Om Hem heb ik alles prijsgegeven en heb het als vuilnis geacht, om Christus te winnen »** (3, 7-8).

JEZUS CHRISTUS, TEKEN VAN TEGENSPRAAK

Om de joodse gevoeligheid niet te kwetsen en de vijandigheid van de Joden ten opzichte van Jezus te ontzien, draagt het Concilie er zorg voor zijn heilige, zoete, troostende naam niet uit te spreken. Het is of de Vaders beschaamd zijn voor Gods Zoon:

« Naar het getuigenis van de H. Schrift [heel concreet: de vervloeking van Jeruzalem door Jezus, Hij-die-niet-mag-genoemd-worden] heeft Jeruzalem de tijd van haar bezoeking niet erkend, heeft een groot deel van de Joden het Evangelie [van wie?] niet aanvaard en hebben zelfs niet weinigen zich tegen de verspreiding ervan verzet [een eufemistische formulering voor de bloedige vervolging van de Kerk door de Joden]. Niettemin blijven de Joden, volgens de apostel, omwille van de aartsvaders steeds bijzonder dierbaar aan God [hun God], die geen berouw kent over zijn gaven noch over zijn roeping [herneming van de passage uit de Romeinenbrief, die tevoren al uitgebreid van pas kwam om de Joden te bewieroken]. Samen met de profeten en dezelfde apostel ziet de Kerk uit naar de dag, aan God alleen bekend, waarop alle volkeren de Heer eenstemmig zullen aanroepen en “Hem dienen onder eenzelfde juk” (Sof. 3, 9). »

Sofonias is een profeet uit het Oude Testament, de Heer over wie hij spreekt is Jahweh en het juk waaraan alle volkeren onderworpen zullen zijn is de joodse Wet. De Joden kunnen het Concilie bijgevolg hartelijk danken dat het hun onschuld, eerlijkheid en wijsheid – in volkomen onwetendheid, tot op vandaag, van “Jezus van Nazareth” – erkent. Zij zijn nog altijd **« bijzonder dierbaar aan God »** en zij wachten op de dag van de verzoening van alle volkeren rondom het jodendom, de groene olijfboom waaraan de takken zullen teruggeschonken worden die afgehakt werden ten tijde van het proces van Jezus, een affaire die nu definitief geklasseerd is...

abbé Georges de Nantes (1996)

SATAN OP EEN VOETSTUK

DE MISSIONS ÉTRANGÈRES VROEGER EN NU

HET seminarie van de Sociëteit van de Buitenlandse Missies (*Société des Missions Étrangères*) in de rue du Bac te Parijs is heilige grond. Bijna 4500 missionarissen vertrokken van daaruit naar de Aziatische landen; velen stierven er als martelaar. Naar aanleiding van de 350ste verjaardag van de stichting van de Sociëteit (13 mei 1658 – 13 mei 2008) schetst een tijdelijke tentoonstelling « 350 JAAR GESCHIEDENIS EN AVONTUUR ».

Deze titel is ongevoelzaam: men zou « APOSTOLAAT » verwachten in plaats van « GESCHIEDENIS EN AVONTUUR ».

Inderdaad biedt de permanente tentoonstelling in de crypte van de kapel allerlei relieken van dierbare martelaren ter verering aan, evenals uitvoerige documentatie over de geschiedenis van hun apostolaat: een gigantische strijd die hen in conflict bracht met de barbaarse autoriteiten, die bezeten waren van een duivelse haat tegen de enige God-Verlosser, Jezus Christus. De aandachtige bezoeker, de vurige bedevaarder kan alleen maar aangegrepen worden door bewondering voor deze belijders van het geloof en aangeemoedigd om hen te volgen, van ver, op zijn bescheiden plaats, in een land dat God verloochent in al zijn instellingen en dat door de geloofsafval terugkeert naar een toestand die erger is dan de heidense barbaarsheid.

Maar hij zal ook kunnen vaststellen dat deze heldhaftige geschiedenis afgebroken werd door Vaticanum II (1962-1965). De cijfers spreken voor zichzelf. Na de Tweede Wereldoorlog telde men jaarlijks vijftig missionarissen die vertrokken. In 1966, vlak na het Concilie: vijftien. In 1978, bij de dood van Paulus VI: acht. Tussen 1978 en 1984: nul! Sindsdien: één of twee per jaar, voor de “nieuwe evangelisatie” die Joannes-Paulus II probeerde te lanceren. De oorzaak? De conciliaire verklaring *NOSTRA ÆTATE*.

EEN BIJDRAGE TOT DE WETENSCHAP

Een van de doelstellingen van de tijdelijke tentoonstelling is de waarde te belichten van « *de diverse bijdragen van de missionarissen tot de kennis van de botanische en de geologische wetenschappen, alsmede tot de ontwikkeling van de drukkerijen.* » En inderdaad, die bijdragen zijn indrukwekkend.

Het eerste werk voor een missionaris die aankwam in een onbekend land was de plaatselijke taal te leren en woordenboeken en grammatica's samen te stellen. Heel wat van deze werken zijn tentoongesteld en getuigen van het genie en het titanenwerk van de missionarissen. Zij ontsleutelden meer dan eenenzestig talen in soms heldhaftige omstandigheden. In een opmerkelijke bijdrage in de catalogus van de tentoonstelling citeert Véronique Ragot als extreem voorbeeld pater Renou, werkzaam in het ontoegankelijke Tibet:

« *Terwijl hij gedurende tien maanden geïsoleerd was in een Tibetaans klooster pende hij de lessen die een lama hem gaf neer in Chinese lettertekens. 's Nachts vertaalde hij die naar het Latijn. Zo verzamelde hij het materiaal voor een Tibetaans-Frans-Latijns woordenboek.* » Ze voegt eraan toe dat « *men soms vanuit het niets moest werken. Tijdens de ver-*

De marteldood van de H. Joseph Marchand (1803-1835), veroordeeld omdat hij « *de perverse godsdienstleer van Jezus* » gepredikt had. De beulen van de Viëtnamese keizer onderwierpen hem aan de “marteling van de honderd wonden”: hij werd levend gevild (schilderij in de crypte van de Missions Étrangères).

volging van 1839 in Korea werden de drie priesters van de missie ter dood gebracht, wat de volledige kennis van de Koreaanse taal teniet deed. » Hun opvolgers begonnen opnieuw met taalkundig onderzoekwerk en stelden Chinees-Koreaans-Latijnse woordenboeken samen en ook een grammatica. « *Men was bezig deze boeken te kopiëren om ze te laten drukken in Frankrijk, toen alles in beslag werd genomen en verbrand. De drie missionarissen stierven in 1866 als martelaar. Opnieuw moest men van nul beginnen.* » Wat een zelfvergetelheid en wat een offers!

Waarom presteerden de missionarissen dit immense werk ? Was het eenvoudigweg om « *bij te dragen tot de wetenschap* » ? Natuurlijk niet ! « **Met de samenstelling van hun taalkundige werken** », verbeterd mevrouw Ragot, « **hadden de missionarissen op de eerste plaats een apostolisch doel. Om te kunnen onderrichten en biecht te horen, de Evangelies en de voornaamste gebeden te vertalen, een inlandse literatuur tot stand te brengen, hadden ze degelijke grammatica's en woordenboeken nodig.** » De missionarissen leerden de taal en drukten boeken op de eerste plaats om de gelovigen te onderrichten en de heidenen te bekeren. Deze hoofddreden wordt verzwegen, terwijl alle tentoongestelde werken in vreemde talen nochtans religieuze boeken zijn. Pater Rousseille, die in 1885 in Hongkong de *Algemene Drukkerij van Nazareth* oprichtte, zei zelf te werken « **om het Evangelie te verspreiden** ». Met dit enige doel, de redding van de zielen, publiceerde zijn drukkerij een jaarlijks gemiddelde van 26.135 exemplaren van werken over catechese, gebed, pastoraal, godsdienstige controverse enz.

Om diezelfde reden werkten de *Missions Étrangères* van Parijs voor Frankrijk. « **Mgr. Ridal wees categoriek de voorstellen van de protestanten van China af om zijn Koreaanse werken in het Engels te vertalen, net zoals hij de nog verleidelijker aanbiedingen van de Duitsers afwees : "Ik ben Fransman en ik wil dat de Koreanen de taal van Frankrijk leren en niet die van andere landen."** » Pater Desgodins weigerde aan de regering van India het manuscript van zijn Tibetaans woordenboek te verkopen, « **omdat hij erop stond dat zijn werk zijn missionair en Frans karakter behield. Het is duidelijk dat de missionering hand in hand ging met de inzet voor Frankrijk, omdat de paters natuurlijk hielden van hun land, maar ook omdat ze niet wilden dat hun werken zouden dienen voor niet katholieke landen.** »

Hetzelfde geldt voor de bijdrage van de missionarissen tot de botanische en geologische wetenschappen, die ten overvloed gedocumenteerd wordt in de tentoonstelling. Deze wetenschappelijke studies waren noch een doel op zich, noch een persoonlijke passie, maar een inspanning voor de behoeften van de missionering en voor het prestige van Frankrijk. Ze groeven putten voor de noden van hun dorpen. Ze zochten ertsen om hun christenen werk te verschaffen en aan de heidenen te tonen door welke naastenliefde ze begeesterd waren. Ze toonden belangstelling voor de steengroeven om kerken te bouwen. Ze onderzochten het reliëf en de waterlopen, tekenden landkaarten en verwelkomden de ontdekkingsreizigers om de kolonisatie van deze landen door Frankrijk te versnellen, met de bedoeling ze beschaving bij te brengen en uiteindelijk te bekeren.

VAN CULTUUR NAAR GELOOFSAFVAL

Maar er is erger. De reclamefolder informeert ons dat in twee van de drie zalen die aan de tentoonstelling gewijd zijn « *men de geschiedenis van de Aziatische landen kan ontdekken evenals de tradities en geloofsovertuigingen van de volkeren die er leven, en dit door middel van talrijke foto's en illustraties* ». Inderdaad : de talrijke tentoongestelde voorwerpen en foto's, ge-

rangschikt per land, laten toe in één oogopslag de verschillende Aziatische "*culturen*" te vatten. Men kan dingen zien die volkomen onschuldig en zelfs goed zijn : een Tibetaanse schrijfdoo met inktpot en pennen, Japanse poppetjes in ivoor die scènes uit het dagelijks leven uitbeelden, foto's van missionarissen temidden van hun doopleerlingen, traditionele klederdrachten uit Viëtnam, Chinees geld, sabels en speren uit Laos, enz.

Maar er zijn ook afgodsbeelden en gewijde voorwerpen te zien die in de ogen van de missionarissen doorgingen voor "duivelskunst".

In het gedeelte over China toont men een Boeddha, afgodenbeeldjes zoals de Moeder van de Hemel en de God van de Aarde, parfumbranders, schrijfplankjes ter ere van de voorouders, de god Guan die « *een Boeddhi-sattva van barmhartigheid* » is. In de afdeling Tibet staan beeldjes van de goden Krishna, Kannem en Ganesh. In het gedeelte over India toont men de bezoeker heden-daagse foto's van hindoes die zich baden in de Ganges of een rituele dans uitvoeren voor nieuwjaarsdag. In de aan Birma voorbehouden uitstalkasten kan men een beeld zien van een boeddhistische monnik en in die gewijd aan Thailand een portret van de godin Sia met ontblote borsten. Waarom niet ! Maar men zou toch graag enige uitleg krijgen. Welnu, er wordt geen enkele toelichting gegeven – zelfs niet de vermelding dat al deze afgodsbeelden gehaat waren door de missionarissen. Deze presentatie van afgodsbeelden zou nuttig en interessant kunnen zijn als ze tot doel had ons er een afkeer van te doen krijgen, er ons het duivelse van te onthullen. Maar niets daarvan. Waarom dit neutralisme, dit laïcisme ? Omdat het om de "*cultuur*" van die landen gaat !

Overdrijven wij als we de geest van de tentoonstelling afkeuren ? Nochtans zijn er enkele aanwijzingen die er niet om liegen. In het gedeelte over Cambodja kan men een beeldje opmerken met volgend onderschrift : "*Boeddha verstoopt tijdens de periode van de Rode Khmers en toevertrouwd aan pater Ponchaud*". Heeft pater Ponchaud bijgedragen tot het behoud van het boeddhisme ?

Op het bord met foto's genomen in Thailand kan men pater Bronislas Pasek geknield zien zitten, de handen samengevouwen en glimlachend naar een boeddhistische bonze die op hem neerkijkt. Wat betekent dit eerbewijs gebracht door een katholiek geestelijke aan een heiden ?

In de laatste zaal zijn werken tentoongesteld van pater Le Coutour (1934-2005), "*missionaris*" in Indonesië, stichter van een artisanaal centrum voor beeldhouwkunst. Zijn "*apostolaat*" bestond erin lokale godinnen uit te beelden. Men kan ondermeer "*de Melkzee die leven geeft aan de wereld*" bewonderen. En zo leidt de cultus van de cultuur naar de geloofsafval !

DE « PRE-CONCILIAIRE » MISSIONARISSEN

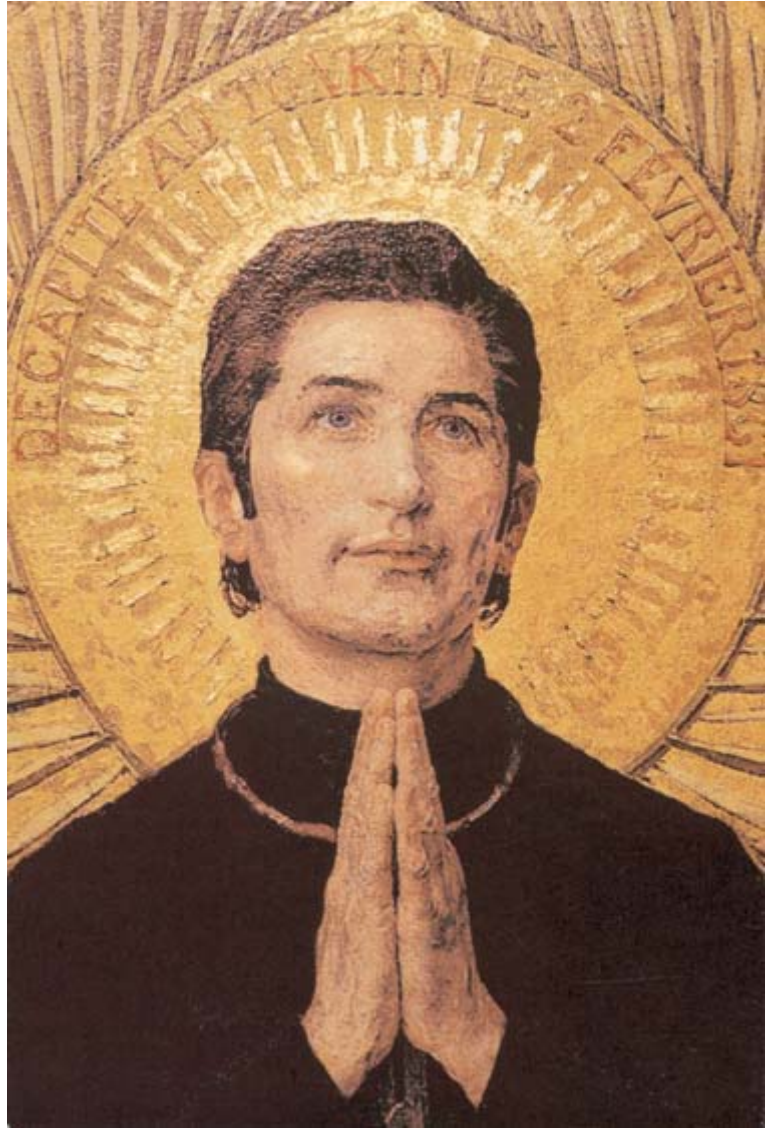
Men staat sprakeloos bij de herinnering aan de onverzettelikheden van de missionarissen tegenover de afgodsbeelden en de bijgelovige praktijken. Op zekere dag had de dorpsoverste van But-Son in Viëtnam aan de H. Théophane Vénard voorgesteld om hem onderdak te geven. Groot was de verbazing van de missionaris toen hij bemerkte dat er bij die man, die als een goede christen bekend

De jonge Franse missionaris Théophane Vénard verliet samen met drie confraters in september 1852 de *Missions Étrangères* om per trein naar Antwerpen te sporen. Ze verbleven drie dagen in de Scheldestad. Théophane was vol bewondering voor de Sinjoren, « *die hun straten gewijd hebben aan de H. Maagd en de heiligen, van wie er overal beelden te zien zijn.* » Ze lazen dagelijks de mis in de Sint-Jacobskerk vooraleer het schip dat hen naar het Verre Oosten moest brengen op 23 september de kade van Antwerpen verliet. Zes maanden later gingen ze aan wal in Hongkong. Het duurde dan nog meer dan een jaar alvorens Théophane mocht vertrekken naar Viëtnam, het missiëland waarvan hij altijd gedroomd had. Kort daarna brak daar een gewelddadige vervolging van de christenheid los die aan tienduizenden het leven kostte. Op het hoofd van de Europese geestelijken stond een hoge prijs : « *pater Ven* » moest vier jaar lang leven als een opgejaagde voortvluchtige, in de meest onmenselijke omstandigheden, maar niet zonder zijn apostolaat plichtsgetrouw en vol liefde te vervullen. Op 2 februari 1861 stierf de 31-jarige Théophane, « *hij in wie God zich openbaart* », de marteldood met het *Magnificat* op de lippen.

stond, een altaar stond toegewijd aan de voorouderd ! De H. Théophane verzocht de dorpsverste vriendelijk het altaar te verwijderen. De ander voerde aan dat hij soms het bezoek ontving van invloedrijke heidenen en dat hij zich met zijn altaar kon indekken tegen heel wat problemen. De missionaris drong aan, oefende druk uit, gaf een bevel. Uiteindelijk begreep hij echter dat een gezagsdaad meer effect had dan woorden : Khang, zijn moedige catechist, vernietigde het altaar en er werden geen woorden meer aan vuil gemaakt.

Zo dachten de missionarissen over de heidense culturen ! Ze aanvaardden geen enkel compromis en noemden die culturen satanisch, zelfs als dat hen het leven moest kosten. In zijn werk over het brahmanisme, uitgegeven te Pondichéri in 1884, schrijft Mgr. François Laouënan : « *In godsdienstig opzicht zijn de meeste inlandse stammen duivelaanbidders. Ook al hebben enkele stammen brahmaanse godheden aangenomen, dat betekent nog niet dat zij volledig afgestapt zijn van de verering van Satan. Anderen aanbidden dieren (vooral de slang), bomen, stenen, fetisjen. De cultus van bepaalde vrouwelijke, erotische en bloeddorstige godheden lijkt het bijzondere voorrecht te zijn van de meest primitieve stammen. Mensenoffers werden en worden nog steeds op regelmatige basis gebracht door een aantal stammen, ondanks de inspanningen van de regering...* » Het werk van Mgr. Laouënan is tentoongesteld in een glazen kast, geopend op de zojuist aangehaalde bladzijde, als getuigenis van de mentaliteit van missionarissen uit een ander tijdperk...

Hebben de huidige geestelijken van de *Missions Étrangères* dan nooit volgende klacht van de H. Théophane Vénard gelezen ? « *Hoe droevig is het om zich heen te kijken en alleen maar heidense dorpen te ontwaren en daken van pagodes, alleen maar het geluid te horen van de klokken van boeddhistische monniken, alleen maar duivelse ceremoniën om zich heen te zien. De*

godsdienst van Onze Heer Jezus Christus moet verneerd het hoofd buigen voor Confucius en Boeddha, zijn dienaren moeten zich verbergen, op hun hoofd wordt een prijs gezet. Mandarijnen en gewone lieden proberen elkaar de loef af te steken in het beledigen van hen die Christus vereren. Zal de dag van de bevrijding dan niet weldra aanbreken ? » (brief van september 1857).

Pater Roulland van de *Missions Étrangères* schreef vanuit Shangai naar de H. Teresia van het Kindje Jezus, toekomstige patrones van de missies :

« *We gaan een pagode binnen, een soort van tempel waar de duivel zich laat aanbidden onder alle mogelijke vormen. Het doet pijn aan het hart te zien hoe de Chinezen zich voorover buigen voor deze afzichtelijke gedaanten, die opgesteld staan in een grote zaal met muren die zwartgeblakerd zijn door de rook van kaarsen. Ik had mijn zonnenscherm in de hand en zou mezelf graag het plezier gegund hebben in te slaan op al deze duivels : maar het zou me duur te staan hebben gekomen.*

« *Uiteindelijk bereiken we een katholieke kerk ; tevoren was het een pagode, en in de plaats van de oude Boeddha staat er nu een beeld van de Onbevleete Maagd die de handen naar ons uitstrekt* » (brief van 25 september 1896).

broeder Michel van de zegerierende Onbevleete Ontvangen

WIE HEEFT DE HEER GEDOOD ?

DE katholieke waarheid over deze kapitale vraag is gebaseerd op feiten die wetenschappelijk onderzocht zijn, is eenstemmig betuigd door de hoofdrolspelers en de tijdgenoten van het drama, is op schrift gesteld door de gewijde en geïnspireerde schrijvers en is tenslotte leerstellig gedefinieerd door de Kerk als zijnde van goddelijk geloof. Deze waarheid kan in vier uitspraken worden uitgedrukt :

« Jezus heeft geleden en is gestorven voor alle mensen, Hij is aangehouden, berecht en veroordeeld door de Joden,

Hij is gekruisigd door de hand van de Romeinen, Hij is gestorven onder Pontius Pilatus. »

De historische waarheid bevat dus een mysterie : het mysterie van het volk van God dat uitverkozen werd om de wegen van de Messias voor te bereiden en hem aan alle naties te schenken en dat, in plaats van boete te doen om deze opdracht waardig te zijn en door hem gered te worden, hem integendeel verworpen heeft. Hoewel God voor deze Messias *« getuigd heeft door krachten en wonderen en tekenen »*, zoals de H. Petrus onderstreept, heeft zijn volk hem gekruisigd.

Dit mysterie is werkzaam tot op vandaag, niet alleen ten gevolge van de Joden die halsstarrig blijven, maar ook ten gevolge van de "heidenen" die de boodschap van Petrus gehoord hebben en eveneens weigeren om zich te bekeren. Deze twee kanten van het mysterie kunnen niet van elkaar gescheiden worden. Want als er geen sprake is van een *misdaad* van de kant van de Joden vanaf het jaar 30 tot op vandaag, dan is er ook geen sprake van een *misdaad* van de kant van de heidenen als ze zich tegen Christus uitspreken. En dan verliest de wereldgeschiedenis elke "goddelijke rechtlijnigheid", te weten dat Jezus *uitgeleverd* is overeenkomstig het heilsplan van God en met zijn voorkennis. Jezus werd *uitgeleverd* door Judas aan de Joden, *uitgeleverd* door de Joden aan de Romeinen, *uitgeleverd* door Pilatus aan de brigade die hem gekruisigd heeft. Hij is dus niet bij toeval *uitgeleverd*, en evenmin alleen maar door het plichtsverzuim van Pilatus, maar omdat God het wou : Jezus wist dat en stemde toe, om ons allemaal te redden.

Heel het Oude Testament getuigt van de voortdurende *ontrouw* van het joodse volk, dat rebelleert tegen zijn God. In contrast daarmee bezingen de Psalmen de trouw van God, zijn goedheid, zijn erbarmen waarmee hij onvermoeibaar antwoordt op de ondankbaarheid en de hardheid van zijn volk, hun zonden en hun opstandigheid. Allemaal, zowel het landbouwersvolk van Galilea als de inwoners van Jeruzalem, zullen zij in meer of mindere mate deze ingewortelde boosaardigheid tot een hoogtepunt drijven door te rebelleren tegen hun Koning-Messias.

Waarom ? Omdat iedereen zijn ondeugden had : de passie voor het geld, de vetes en rivaliteiten, de afgunst en de jaloezie. De onzuiverheid, het overspel ook. En dan waren zij er nog die aan menselijk opzicht toegaven, zoals de ouders van de blindgeborene : zij wilden liever alles verloochenen

dan op een slecht blaadje te staan bij de gezagsdragers van de Synagoog, al stonden ze in het krijt bij Jezus omwille van het schitterend mirakel ten gunste van hun zoon.

Stilaan beginnen wij zo te begrijpen wat de zware zonde van dit volk was, waarom het zich schuldig maakte aan Godsmoord. Na eerst onder de indruk geweest te zijn, in de wolken zelfs, kreeg het schrik van de machthebbers en begreep het dat het in zijn belang was om de bladzijde om te draaien en Jezus te vergeten. Daarop was het maar een kleine stap om tegen Hem te manifesteren, en die stap was snel gezet. Hij moest dan maar sterven !

De Heer Jezus wist wat hem te wachten stond. En hij trad al die machthebbers – farizeeën en sadduceeën – onbevreesd tegemoet.

De farizeeën waren leken die religieuze verantwoordelijkheden hadden opgenomen. Zij "kenden" de juiste interpretatie van de Wet, zij "wisten" hoe zij over het volk moesten regeren en hoe zij het moesten domineren met alle pretentie die zij putten uit de deugd van *« gerechtigheid »*. Zij hielden zich zo ver mogelijk van de zondaars die de Wet niet beoefenden omdat zij niet letten op alle minutieuze voorschriften die door *« de traditie van de voorvaders »* toegevoegd waren.

Vanaf het begin was het oorlog tussen hen en Jezus. Het ging niet om misverstanden maar om een fundamentele oppositie van de ene geest tegen de andere. *« Wee u, schriftgeleerden en farizeeën, gij huichelaars... Slangen, adderengebroed, hoe zult gij de helse verdoemenis ontkomen ? »* Zij zouden het hem niet vergeven, zij zouden niet aarzelen om zich te verenigen met hun ergste vijanden om Hem ter dood te brengen.

Maar er is meer. In de Romeinenbrief schrijft Sint-Paulus : *« Want als de verwerping van de Joden de verzoening met de wereld is geweest, wat zal dan hun wederopneming anders zijn dan een opstanding uit de doden ? »* Als de verwijdering van de Joden, de verwoesting van Jeruzalem, de vervloeking van het joodse volk de gelegenheid is geweest voor de terugkeer van de heidenen tot de ware God, wat zal dan de uiteindelijke terugkeer van de Joden binnen de schoot van de Kerk, hun volkomen bekering, wel niet betekenen ? Sint-Paulus richt zich met deze woorden tot ons, heidenen, die zo goed in het christelijke spoor zijn blijven lopen dat wij al het andere er bovenop hebben gekregen : beschaving, wetenschap, cultuur, de verovering van de wereld, ... Maar op onze beurt zijn wij hoogmoedig geworden, wij hebben al deze verdiensten aan onszelf toegedicht, en wij hebben het geloof in Christus afgegooid om de voorkeur te geven aan de cultus van de Mens. Wij zijn zelfs veel meer schuldig dan de Joden, want wij plegen geloofsafval na twintig eeuwen christelijke beschaving. Daarom riskeren wij verjaagd te worden uit het rijk Gods, en dat zal het moment zijn waarop Hij de Joden terug welkom heet.

abbé Georges de Nantes

Nederlandstalige uitgave van *Il est Ressuscité ! La Contre-Réforme Catholique au XXIe siècle.*

Stichter : abbé Georges de Nantes, Maison Saint-Joseph, F-10260 Saint-Parres-lès-Vaudes.

Verantwoordelijke uitgever : E. Govaerts, Postbus 14, B-2650 Edegem.

Abonnement : € 8. Steunabonnement : vanaf € 15. Buitenland : € 10.

Rekening 000-3302057-80. IBAN : BE 47000330205780. BIC : BPOTBEB1. Internet : www.crc-resurrection.org